

Дойренски ВЕСТОНОСЕЦ

издание на Клуба за културни интереси
"Димитър Аджарски" към Читалище "ПРОСВЕТА"

КАКВО КАЗВАТ ЧИТАТЕЛИТЕ ЗА ВЕСТНИКА И КАКВО СЛЕДВА ОТ ТОВА

В срещи и разговори с читатели, ние доуточняваме нашия критерий за списването на "Дойренски вестносец". Читателят и пряко и косвено потвърждава голямата истина: искате ли повече хора да ви четат, показвайте с текст и снимки повечето от тях. Особено децата, учениците, студентите, те трогват майки и бащи, баби и дядовци. Но ето някои от мислите им и оценките на една малка част от нашите читатели:

Павлина Маринова: Хареса ми броя, в който беше показано как децата от Дойренци преди изгрев осъмнаха на Еньовден сред житата. На снимката беше и моята дъщеря.

Цонко Серкеджиев: Редовно си купувам вестника и даже си го събирам в папка. Нека остане за спомен на внуците.

Снежана Илиева: Други вестници рядко чета, но за "Дойренски вестносец" зарязвам всичко. Той ме осведомява за много неща от миналото на Дойренци, но чрез хрониката и други информации, научавам какво става в селото и в наши дни. Желяя на редакторите

здраве и нови успехи!

Иванка Русанова: Вестникът е добър, но не може ли да бъде по-голям формат?

Росица Бочева: Под текста да се слагат снимки, отразяващи написаното, не както снимката на Гриша Филип, завряна в текста за Серкеджиевия род. Под всяка снимка да се пише името на показания, а не както под снимката на Севда- името го няма.

Румяна Д. Славова: Чета го с удоволствие. Добро начинание. Допускат се правописни грешки.

Севда Аврамова: В селото има и какво да се критикува. Критикувайте!

Васил Генев /Бивши преподавател на студенти по баланс на народното стопанство/: Да се пише не само за миналото на селото, а и за настоящите му проблеми - състояние на улиците,

посещението на деца в детската градина, условията на труд в предприятията край селото и в него, как се организира свободното време на учениците през ваканцията и други от тоя род.

Какво следва от всичко това: Постоянен стремеж да приобщаваме сто и петдесетте наши читатели като съветници, автори, наши съмишленици.

До редакцията на "Дойренски вестносец"
„Аз Ви моля да изпратите за „Гребец“...“

По следите на една пощенска картичка

Тодор Христов Дашков (1890-1966) е русенски учител, който подобно на много други свои колеги от първите десетилетия на ХХ век, се занимава и с литературна дейност: автор е на разкази, драми, рецензии и др., отпечатвани, не само в медиите на най-големия ни крайдунавски град, но във вестници и списания, издавани в София, Бургас, Плевен, Стара Загора и др. За радост, богатият архив на Тодор Хр. Дашков е запазен, в него се намират стотина писма и пощенски картички. Литературният историк би се заинтересувал от тях – дори и само, защото би намерил потвърждение за някой интересен факт, свързан с изграждането и функционирането на Съюза на провинциалните писатели. Запазените циркулярни писма са изпращани на Дашков от Тодор Добрев, Димитър Аджарски и др. В архива е запазена и покана за записване за „Гребец“. Погледът ми обаче привлече една пощенска картичка от редакцията на „Гребец“ от 23.03.1937г.. Ето и текстът ѝ (публикува се за първи път):

„Миналата година почти във всяка книжка на списанието имаше нещо от Вас, а сега-нищо. Като ценя твърде много Вашите творби, аз Ви моля да изпратите за Гребец статия или каквото искате. С това нашият вестник ще спечели твърде много.“

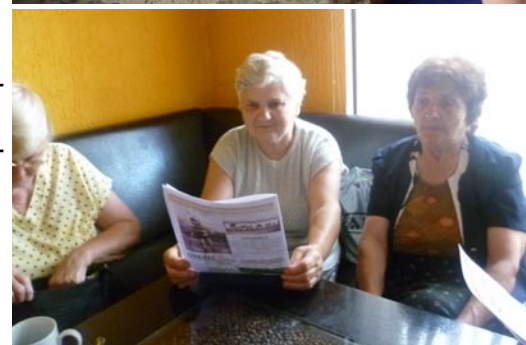
Дим. Аджарски”

Не ми е известно какво точно през 1936г. е публикувано от Дашков („Миналата година почти във всяка книжка на списанието имаше нещо от Вас“), но в предишните броеви действително се откриват негови разкази и статии. Разказът „Нучулигата“ е отпечатан в първа книжка за 1934г. За качеството на творбата са достатъчни да отбележа, че Т. Дашков я включва в белетристичния си сборник „Синия вир“, а през 1940г., тя е преведена на чешки от Атанас Русев-Сам и представя писателя в антологията „Злати клас“. През 1935г. в сп. „Гребец“ са поместени Тодор- Дашковите разкази „Победители“ и „В крайнините“. На страниците на списанието са отпечатани и 3 негови публицистични статии – „Пакостна критика“, „Самокритика“ и „Творческа критика“.

Изведох тези подробности неслучайно- нали самият Димитър Аджарски оценява високо творчеството на Т. Дашков („ценя твърде много Вашите творби“) и намира, че неговото перо спомага за равнището на изданието „Гребец“ („С това нашият вестник ще спечели твърде много.“).

Твърде малко редове са изписани върху отворената пощенска картичка от 23 март 1937г., но всъщност под думите могат да се намерят и пластове, разкриващи Димитър Аджарски като редактор, естет и човек.

Живодар Душков, гр. Русе

90 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ХРИСТО ХАРАЛАНОВ

КЛУБЪТ ЗА КУЛТУРНИ ИНТЕРЕСИ ПОЗДРАВЯВА НАШИЯТ ПОЧЕТЕН ЧЛЕН

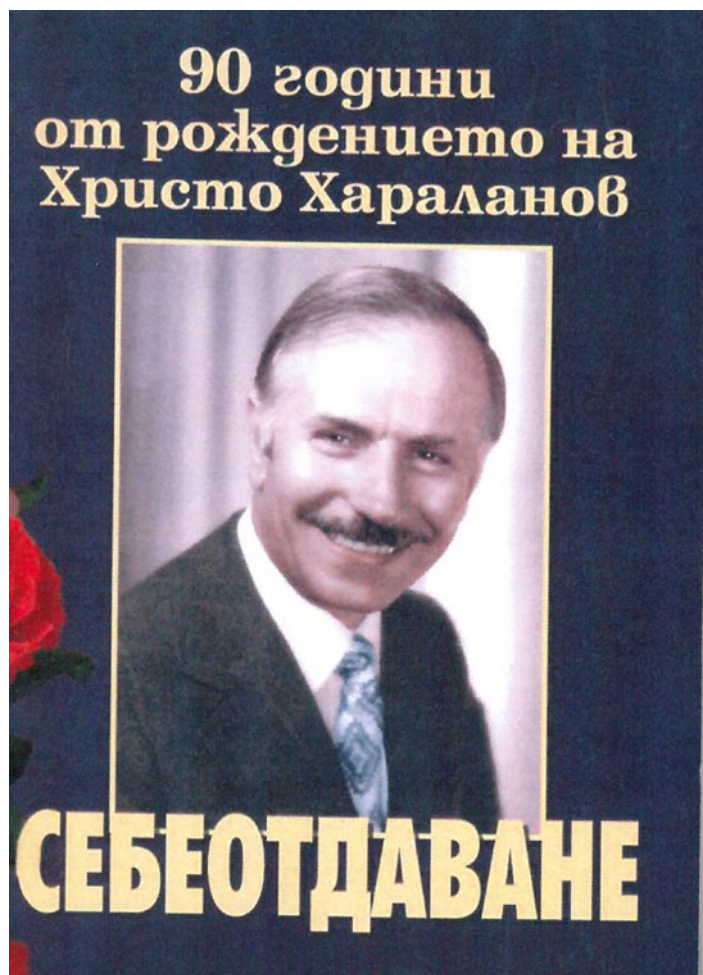
Всеки човек си има радости и щастливи върхове в живота си. На една от най-забележителните височини е деветдесет годишният юбилей на Христо Йорданов Хараланов. По този благороден повод, подбудени от искрени чувства на приятелство, уважение и признателност, му поднасяме в дар тази книга, „Самоотдаване”. Искаме с нея да го пренесем в многообразните и незабравими спомени, маркирали житейския му друм...

Марин Йотов, общественик

КАКВО ОСТАВА ОТ ОВЛАСТЕНИЯ ЧОВЕК

Дъщеря ми, Теофана Атанасова, беше назначена за счетоводител в „Мелта”, Ловеч, но се разболя. Личният състав, в лицето на Минчо Съев, я уволни. Уволнението беше противозаконно. Оплаках се тогава на заместник-председателя на Окръжния съвет, Христо Хараланов. Той веднага извика инспектор по охраната на труда и му поръча да отиде в „Мелта” и чрез директора да възстановят дъщеря ми на работа. Така и стана. Това остава от овластения човек.

Атанас Василев

БЕШКОВСКИЯТ РОД

В поредицата от родове, които стават предмет на описание в ”Дойренски вестносец” е и нашия Бешковски род.

Дядо Бешко е роден в началото на деветнадесети век. Преселил се в Дойренци от с.Згалево, Плевенско. Годината не се знае точно. Истинското му име, също не се знае. Бил е петият син на заможна фамилия. Турците му казвали „Беш”/петия/ и той с това име основава в Дойренци фамилията Бешковци.

След преселването си, започва работа при известен в селото чорбаджия. Със спечелените пари, закупил земя, направил къщи за четиримата си сина: Ненко, Пеню, Тодор и Гуто. Те имали добри и здрави семейства. Народили им се деца и внуци. Най-големият, Ненко, е имал пет сина: Димитър/ убит през Първата световна война/, Тодор, Костадин, Добри и Стоян. Останалите синове на дядо Бешко са имали, някои, като Добри- осем деца, други, като Пеню и Гуто, до двестри и при Филю – едно дете.

Характерно за фамилията Бешкови е, че почти няма разводи и други разкъсвания на семействата. Работливи, ученлюбиви и с уважение сред своите съселяни, те дават разклонения извън Дойренци. Някои от тези семейства са военни, други учени, преподаватели, ръководители, и дори артисти. Всички славят многолюдния род на Бешковци.

Начко Бешков

„ИСКРИ ОТ МИНАЛОТО”

Под това мото премина фолклорния фестивал в гр. Априлци. С международно участие във фестивала се включиха 150 състава с над 1700 участници. На 27.07., във фестивала взе участие и певческата група „Богдан Крачунов”, при читалище „Просвета”, с. Дойренци. Групата с музикален ръководител Михаил Радев се завърна с бронзов медал и две грамоти. Честито да им е отличието!

Мене повярвай, послушай,
да си намериш късметът:
бяла ханъма да станеш,
злато, коприна да носиш,
в светли хареми да седиш,
жълти жълтици да нижеш
размесом с дребен МАРГАРЕЦ

*Цитат от „Изворът на белоногата”:
П. Р. Славейков*

МОЕТО ВЕСТНИЧЕ

Малко вестниче четливо
всеки ти би удивило,
щом те вземе във ръце,
радва ти се от сърце.
„Вестоносец” те наричат,
твоите страници приличат
на крилцата на пчеличка.
Всеки месец радваш всички,
гордост ти си в мойто село –
чакам те с открито чело.

Янка Дамянова

МАРГАРЕЦ
СТРАНИЦА ЗА ЛИТЕРАТУРНИ МИНИАТЮРИ БР...

Най-поетичното име „Маргарец”, носи местността, граничеща със землищата на селата Горан и Слатина. През тази местност минава рекичка. Край рекичката някога е било ливади със сминдух, киселец и разноцветни билки. Дали в чистата рекичка някога е имало миди с бисери под черупките или утринната роса по ливадите е накарала първият нашенец да нарече местността „Маргарец”, едва ли някой може да каже. А „маргарец” е диалектно название, което значи „маргарит”, „перла”, „бисер”. Това поетично название го взимаме за заглавка на нашата литературна страничка. Нека написаните миниатюри да заблестят като бисери- стихове, разказчета, скици, анекдоти и други литературни творби.

СРЕДНОЩНА СЯНКА

Потайна доба. Плътни сенки, мъртви сенки. Нищо не помръдва.

Но ето, че една сянка се движи. Друг път тя се спира пред паметника и гледа колко още като нея са закопани в каменливата почва край Чаталджа. Този път сянката продължи да се движи. Спря пред двора на Борджиите. „Нашият двор”-промълви сянката. И видя тя коня с кървавите дисаги. В дисагите-жълтици. Дядо му прибрал коня, прибрал и жълтиците. Грешни, прокълнати пари. Видя и дядовия тефтер с имената на заборчелелите към Борджиите (бордж-дълг). Отново скъса тоя тефтер и освободи задлъжнелите към рода му бедни съселяни. Това си припомни сянката, загледала в старата къща. Новият стопанин на двора, половината къща беше сринал. Другата половина беше под нов покрив. Под покрива- срината стена. През сринатото се показва жена му, Куна, и двамата сина – Тодор и Ангел. Тодор пак се е върнал от

Париж за дойренския сбор. Ангел, току-що разпрегнал конете, казва:” Тате, видя ли? Твоят паметник в гробищата е най-голям.”

Видения, видения. Дворът не беше вече на Борджиите. Той си имаше нов стопанин. За Борджиите, както и за съседите им Евдиите, бяха останали само спомени. А те бяха най-богатите. В центъра на селото. Натъжена сянката се върна във фойето на читалището. И уплътни портрета на кандидат-подофициера Христо Тотев. Под портрета пишеше: председател. Председател на първото читалище „Пробуда” от 1906г. Това беше останало от Борджиите. Останало беше навеки.

Атман

ФУТБОЛНИЯТ ОТБОР „ДИМО ПАНЕВ“: КОЙ Е ДИМО ПАНЕВ?

Точно преди седемдесет години най-младият ятак на партизаните в Дойренци е арестуван с други младежи. В кооперативния дом са разпитвани и измъчвани. Димо Панев успява да избяга и при опит да напусне селото попада на войнишка засада и се самоубива.

Като млад гимназист, той беше активен спортист. Обичаше да прескача телените огради по ливадите, рецитирайки възторжено стихотворения на Николай Хрелков.

А на снимката на отбора "Димо Панев" са младите футболисти: /седнали/ Владимир Дойчев, Румен Димитров, Петко Пенчев, Милчо Горанов, Христо Горанов и /прави/ Иван Христов, Владимир Панчев, Стоян Великов, Петър Димитров, Любен Атанасов, Изабер Рашидов,

През 1964г., отборът за окръжно първенство, стигна до финал и игра с „Кърпачев“ Ловеч.

ГРАДИНАТА ПРЕЗ АВГУСТ

Зреят домати, краставици, плодове, зелен пипер и патладжан, градски фасул. Редовно трябва да се берат. Забавянето им е за сметка на младите завръзи, забавя се нарастването и узряването им.

В края на август настъпва време за сеитба на есенно-зимните зеленчуци- салати, марули, спанак, магданоз, копър и други. Полезно е да се подхранят ягодите, придружено с поливки, окопаване. В края на август, при тях започва залагането на цветни пъпки. При засушаване трябва да се продължат и грижите за овощните дръвчета. По 15-20 литра на дръвче. Нападнат ли ги неприятели, трябва да се пръскат.

В лозята и под асмите се прави просветляване, с цел гроздовете да се огряват от слънцето. Против мана, брашнеста мана и сиво гниене, да се пръска с Кабрио Топ-20гр./10л. вода, Шавит Ф 72 ВДГ -20гр./10л. вода или Куадрие 25 СК-7,5мл./10л. вода. Един от тези препарати действа едновременно и на трите болести. Щом зърната почнат да наливат сок, особена напаст са осите. Срущу тях може да се използват препаратите Децис, Вазтак, Карате, като пръскането да става в началото на наливане на зърната.

В цветната градина, в края на месеца се подготвят местата за засаждане на теменужки, маргаритки и незабравки.

За спонсорство и дарения:

УниКредит Булбанк

BIC: UNCRBGSF

IBAN СМЕТКА: BG69UNCR70004521685450

Адрес: 5550, с. Дойренци, общ. Ловеч, читалище "Просвета", doyrentsi@abv.bg, www.doyrentsi.free.bg

Редакционен екип: Гл. Редактор - Ат. Маринов, Редактори: Ат. Тодоров, Г. Димитров, Янка Дамянова, Цветанка Маринова